

INSPIRATIVNÍ ZAČÁTEK APOŠTOLSKÉHO DOPISU

Kázání 9.1.2022, Kamil Vystavěl

1. Korintským 1,3-9: *Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.*

1. Zdroj milosti a pokoje

Čteme dnes z dopisu. Dopis je pomůcka, která odpradávná umožňuje něco jako setkání na dálku. Na začátku každého setkání je slušné pozdravit a protože na druhé straně pomyslné schůzky sedí apoštol, máme tu nikoli obyčejný pozdrav, nýbrž pozdrav apoštolský: *„Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.“* (v. 3)

Divný to pozdrav, nemyslíte? Všude jinde si vystačíme s prostým „dobrý den,“ nebo „krásné ráno,“ nebo „zdravíčko“ apod. Pouze když si dopisujeme s apoštolou, popř. když přijdeme do kostela, tak slýcháme tento zvláštní pozdrav.

To proto, že člověku hezký den, příslib brzké shledané a k tomu trochu toho zdravíčka ve skutečnosti nestačí. K naplněnému životu je nezbytné setkávat se s milostí. Jinými slovy, člověk potřebuje zažívat přízeň, laskavost, zcela praktické projevy náklonnosti, milost, tedy přijetí, které nezávisí na tom, co jsem zač a co jsem dokázal. Právě takto chce začít apoštol svůj pozdrav: *Milost buď s vámi, milost ať vás provází.* A ještě jedna důležitá věc: milost a *pokoj*. Pokoj od nepřátel, pokoj od úzkostí. Ať vás obklopuje a nechť vás naplňuje mír a klid. Takto začíná apoštol setkání se čtenáři svého dopisu.

Milost vám a pokoj, jež vycházejí z té nejhlubší hlubiny, z toho nejčistšího pramene, od Boha, našeho Otce.

2. Díky za vás

Posouváme se od pozdravu o krůček dále. Apoštol má mnoho co říci, jeho dopis do Korintu je opravdu dlouhý, tématicky nabitý a místy i ostře nabroušený. To všechno ovšem má svůj čas a může to počkat na později. Přednost totiž má poděkování. *„Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána.“* (v. 4)

Dovolte mi, abych význam této věty přiblížil prostřednictvím své osobní zkušenosti. Moje babička a dědeček mají takový zvyk. Každý den usedají k modlitbě a modlí se za všechny své děti a vnoučata. Navštěvuji se s nimi zhruba jedenkrát do měsíce a téměř pokaždé od nich slyším ujištění o tom, že se stále za mne a za celou moji rodinu modlí. Dokud jsem byl malý, tak jsem v tom nic tak zvláštního neviděl. Čím jsem starší, tím více rozumím, tím více si toho cením. Neustále za mne, za nás někdo děkuje, dennodenně se za nás přimlouvá. Jsou tu lidé, kterým stojím za ten čas, za to soustředění, někdo každý den nahlas vysloví svoji vděčnost za to, že jsem. Nevím dost dobře, jak tuto zkušenost vyjádřit, ale je to pro mne velká věc. Přeji si, abych také já jednoho dne uměl – tak jak píše apoštol – stále za vás Bohu děkovat.

3. Obohacování

A udělejme další krůček. Apoštol Pavel je vděčný a hned také vysvětluje, co ho k té vděčnosti vede. V oddílu čteme: *„ve všem jste byli obohaceni, v každém slovu i v každém poznání... svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, takže nejste pozadu v žádném daru milosti.“* (v. 5-7)

Nejste v ničem pozadu. Nejste v nevyhodě, ani ve skluzu oproti jiným. Jste bohatí právě tak jako ostatní křesťané. Protože když někam dorazí evangelium o Kristu, tam se v hojnosti

rozdává, tam je z čeho brát. Bylo tomu tak kdysi v Korintu, a děje se tak i nyní v Prostějově!

Ve všem jste byli obohaceni – napsal apoštol. Je to samozřejmě bohatství jiného druhu, než množství majetku a peněz. To bohatství je ukryto a neseno ve slovech a v poznání. Ale nejde o mnohost slov, ani o zvlášť velké znalosti. Dobrá kniha nemusí být dlouhá a dobrý proslov nemusí trvat hodinu. O chudobě nebo bohatství slov rozhoduje něco jiného než jejich množství. Já osobně si rád poslechnu takovou řeč a přečtu takovou knihu, jež mne obohatí a něco hodnotného mi přinese. Třeba ta slova povznesou, rozradostní, dodají vnitřní energii, nebo trochu pošouchnou ke změně. Třeba potěší, zahřejí, uklidní. Apoštol píše: *Ve všem jste byli obohaceni, v každém slovu i v každém poznání.* To bohatství podle apoštola přináší *svědectví o Kristu*, neboli příběh, zvěst o Ježíši Nazaretském.

Bohatství Kristova příběhu nejlépe a v plnosti se otevírá, když se lidé scházejí, sdružují, když vytvářejí společenství v jeho jménu a v jeho duchu. Jako jednotlivci máme různé nedostatky. Ale jako bratři a sestry, jako skupina, jako společenství učedníků Ježíšových nejsme v ničem pozadu.

4. Opora až do konce

Zbývají ještě dva krůčky napříč dnešním biblickým oddílem. První z nich otevírá téma konce a cíle - cituji: „*On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše nebyli obviněni.*“ (v. 8) V onen den se budou urovnávat viny. V onen den, na konci, se budou dít mohutné přesuny – hluboká údolí budou zasypána, strmé vrcholky strženy do propasti, klikaté cesty budou napříměny, slunce zasvítlí do temných jeskyní a tvrdý ostnatý drát i ploty, jež rozdělovaly a dusily živé duše, budou jednou pro vždy rozstříhány. V onen den, v den Božího soudu nad počínáním lidským, se budou vyrovnávat dluhy a napravovat nespravedlnosti. Zním pár osob (a možná i vy znáte někoho), kdo pod tíhou svého zlého údělu si tiše a vytrvale opakuje: Už aby ten den konečně přišel.

Onen den čeká na každého. A my si dnes připomínáme zaslíbení, že Kristus bude naší oporou a posilou dnes, zítra, za týden, za rok, bude naší oporou a pomocí až do konce a také v samotném konci tohoto věku. Kristus bude hájit naše životy, naše počínání v onen den. On je naše odpuštění, on je naše náprava, záchrana a budoucnost. Ten poslední den je totiž dnem Ježíše Krista, je to den našeho Pána a my jsme dnes zítra i na konci jeho učedníci, jeho zvláštní lid.

5. Pozvání a povolání

Poslední krok a poslední verš z dnešního oddílu zní takto: „*Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.*“ (v. 9)

Zde bych se rád zastavil u slůvka povolat: Bůh nás povolává, mezi ostatními nás určuje ke zvláštní službě, ke speciální úkolům. Když budete listovat Biblií, zjistíte, že toto slovo se v ní ozývá častěji. Ve Starém i v Novém zákoně čteme příběhy o tom, jak Bůh povolal některé lidi a dával jim úkoly, třeba jít někam, dělat tohle, vyřídit tamhle to. Některým osloveným se do služby moc nechtělo, třeba Mojžíšovi, někteří se Božímu volání vzpírali a brali nohy na ramena, třeba Jonáš, ale mnozí nakonec své úkoly přijali a vykonali.

Boží povolání je trochu něco jiného než rozkaz. Pán Bůh nevolá lidi tak, že by poroučel: tomuhle budeš věřit, tohle budeš dělat, tady budeš žít, tečka. Ne. Spíše než příkaz a pokyn, je to docela obyčejné volání. Bůh nás volá, Hospodin nás oslovuje a zve ke svému synu, do jeho blízkosti, do společenství s ním. Zve nás k rozhovorům s Ježíšem, zve nás, abychom se s ním přátelili, zve nás ke spolupráci a spoluúčasti na Kristově díle.

A tento volající Bůh je věrný. Volá opakovaně, volá trpělivě, čeká, až se rozhoupeme, až se rozhodneme. Je věrný, a proto naše nesplněné úkoly obrací v ponaučení, ze splněných úkolů se raduje s námi, v nesnázích provází a z temnot vyvádí. Věrný je Bůh, který nás povolal a pozval do společenství se svým Synem, Ježíšem Kristem. Následujme jeho volání a pojďme za ním.